

# Затримка

РОЗШИРЕНИЙ ЕПІЛОГ ДО «ПЛЯЖНОГО ЧТИВА»



— Я ж казав, ти пошкодуєш, що спакувала стільки всього для триденної поїздки, — каже Гас, поки я тягну свою валізу зі зламаним коліщатком на ескалатор. Він легенько відштовхує мене вбік і піднімає її перед собою.

— Я б не шкодувала, якби ти дозволив мені набити черевики твоїми двома однаковими футболками і згортком розпарованих шкарпеток. Звісно, так би й було, якби мій чоловік, дорослий тридцятишестирічний дядько, узяв на професійну видавничу конференцію справжню валізу, а не рюкзак.

— Дженьюері, — каже він низьким голосом, притулившись губами до моєї скроні. — Ти ж знаєш, я люблю, коли руки вільні. — Однією рукою він обнімає мене за талію, і я спираюся на нього — відчуття, немов ми танемо одне в одному.

Я міцно обіймаю його у відповідь і нахиляю своє обличчя до його.

— Ну добре, у чомусь ти правий, — кажу я. Його пальці перебігають у мене по спині вгору-вниз. — Напевно, це таки варте того, щоб їхати лише з одною валізою.

Він мовчки усміхається. Навіть тепер, після років стосунків, Гас іноді робить цю штуку: його очі стають такими зосередженими і темними, що здається, ніби він зазирає мені під шкіру, а все інше, що відбувається поза моїм тілом, розчиняється, як туман, і не має жодного значення.

Ніби я — єдина осяжна річ у світі. І це така честь — бути для нього осяжною, бути поруч із ним у моменти, коли більше ніщо не має значення. Я тягнуся до його вільної руки, і його шорсткі, сухі пальці ковзають у мою долоню, наче це такий завчений танець, який ми репетували годинами, тижнями поспіль і не змогли б виконати його інакше, навіть якби спробували.

— Так хочеться вже опинитися вдома, — тихо каже він, і, незважаючи на відлуння святкової музики в аеропорту, що ллється з динаміків, людей, які надто голосно розмовляють по телефону, приглушені оголошення про все *нові* затримки рейсів через снігопад, я чую його так ясно, наче його голос лунає у мене в голові.

Може, так воно і є. Можливо, я просто читаю його думки, так само як він, здається, читає мої.

— Я теж, — кажу. Я з нетерпінням чекаю повернення на наш клаптик замерзлого озера, щоб закутатися в пуховики, схожі на спальні мішки, і, позадиравши підборіддя, йти в гумаках проти крижаного вітру, зчепивши руки, тільки ми вдвох серед дивних марсіянських краєвидів зимового озера Мічиган.

Ми дістаємося верхівки ескалатора, і Гас виштовхує мою скособочену валізу на кахельну підлогу з гумовими смужками, і ми вливаємося в натовп людей, що сновигають аеропортом.

— Я думав, ти поміняла валізу.

— Поміняла, — відповіла я. — Це нова.

Його брови супляться, очі темніють.

— На ній зламане те саме коліщатко, що й на попередній.

— Блін, — кажу я. — Змушує задуматися.

— Та ну тебе.

— Що, хочеш піти поцілуватися в туалеті?

— Звісно, — каже він, — тільки спершу онде крамниця з валізами. Пішли купимо нову.

Ми зупиняємося і чекаємо на прогалину в потоці людей, а потім петлюємо до магазину «Костюми та сумки», що продає, як можна було здогадатися, блейзери та валізи для бізнесменів, яким у подорожі не сподобався бортовий віскі. Замучений продавець-підліток у блідо-блакитному поло допомагає нам вибрати з ряду, відверто кажучи, однакових валіз, після чого ми виходимо й прямуємо до нашого виходу на посадку.

Ще одне оголошення над головою. Ми зупиняємося і слухаємо. Наш рейс затримують ще на годину.

Гас дивиться на мене, звівши брови у звичній задумливій манері.

— Коктейлі з якоїсь мережі ресторанів? — пропонує він.

— О бляха, *так*, — погоджуюся я.

Ми підходимо до злегка понівеченої вандалами карти терміналу (на ній зображено всього лиш три члени, зате на одному на яечках намалювали очі й згори вуса, тож виглядає як перевернуте обличчя), що ледве світиться. Там знаходимо щось під назвою «Чилі Теж», що нас *дуже* заінтригувало.

— Мені тепер цікаво, на додачу до чого ж іде чилі, — каже Гас зі щирою досадою, наче це загадка, яку він просто *зобов'язаний розгадати*.

Ми повертаємося назад і проходимо повз «Костюми та сумки». Продавець на ім'я Браян продає комусь таку саму валізу, як і нам.

Гас теж це помічає. Ну звісно ж.

— Думаєш, працює на комісійних? — запитує він. — І це найдорожча річ, яка є в крамниці?

— Ні, — хитаю головою я. — Підозрюю, це просто його улюблена валіза. Таку йому міг купити тато, коли він вступав до університету, чи щось таке. А тепер він збирає гроші, щоб поїхати додому на канікули, і працює в цій крамниці, у нього довгий робочий день, і через флуоресцентні лампи у нього мігрень, але щоразу коли він дивиться на цю валізу, то просто згадує, що їде додому, і ця думка допомагає йому допрацювати до кінця зміни.

Гас спантеличено дивиться на мене.

— Що? — кажу я.

— Нічого, — відповідає він і знизує плечем. Потім підносить мою долоню до своїх губ. — Просто ти мені подобаєшся.

Іноді, можливо не щодня, але іноді я досі відчуваю ледь відчутне тремтіння під ребрами, коли він говорить щось таке. Скільки б років ми не прожили разом, не думаю, що коли-небудь забуду, як мені пощастило знайти когось, хто не тільки любить мене так само сильно, як я його, але й кому я подобаюся.

— А ти мені, — кажу я.

— Я підозрював.

Ми проходимо повз вихід на посадку літака, який, за найоптимістичнішими прогнозами, прямує до Нью-Йорка, хоча навіть після того, як затримані через снігопад пересадкові рейси приземляться, з них доведеться зчищати кригу, перш ніж вони зможуть знову злетіти. Біля виходу на посадку чимало людей з видавничої конференції: хтось сидить у залі очікування, хтось дивиться фільми, читає, сидячи на підлозі поруч із валізами, або задумливо дивиться у вікно, спостерігаючи за сніжинками.

— Це часом не твій колишній редактор? — запитує Гас, киваючи в бік чоловіка в усьому чорному, що сидить біля виходу на посадку. З ним висока, струнка білява жінка, яка жваво розмовляє по телефону.

— А, так, це він, — кажу. Я починаю махати рукою, але Чарлі не бачить — він щойно притягнув білявку до себе на коліна, запустив руку їй у волосся і поцілував так, ніби по обидва боки від них *не* сидять двоє літніх чоловіків і не їдять собі тунця. І так, ніби жінка не тримала біля вуха телефон. Хто б міг подумати, що Чарлі «Крижаний король» Ластра на таке здатен?

— Що ж, — каже Гас, — напевно, нам уже не треба з ним вітатися.

Я ховаю обличчя в його руку, щоб приглушити сміх і, можливо, *частково*, щоб сховатися, — мені подобалося працювати з Чарлі, але підозрюю, що він ненавидить балачки ні про що так само,

як і ми з Гасом, тож ми швиденько проходимо мимо. За кілька хвилин нарешті потрапляємо до «Ми Чилі, ми справжні Чилі, ми точно-точно вони, не змушуйте нас повторювати двічі». Навпроти — один із тих дорогущих магазинів гаджетів. Знаєте, на випадок, якщо ви забудете вдома дрон або масажну ванночку для ніг. Мій тато ніколи не міг пройти повз таку крамницю, і коли я бачу щось подібне, то завжди відчуваю якесь щемливе тепло в грудях. Ніби він зовсім поруч, по той бік крихкого шару часу і простору.

Коли ми потягуємо «Маргариту місяця», Гас помічає, що я дивлюся на крамницю, і поводить підборіддям у той бік.

— Що з ними? — питає він.

Я переводжу погляд на єдиних людей у магазині, окрім касира: невисока жінка з абсолютно хаотичною кучмою білявого волосся та в лискучих червоних ковбойських чоботях тримає мікрофон, приєднаний до караоке-машини, й вистукує по ньому.

— Раз-раз, раз, два, три, — говорить вона так голосно, ніби виступає зі стендап-сетом у ресторані.

Вона прокашлюється, коли лунають перші ноти пісні Мераї Кері «All I Want for Christmas Is You», і з апломбом вигукує:

— Ця пісня для тебе, Алексє!

Позаду неї високий русявий чоловік, який має такий вигляд, ніби щойно зійшов з каталогу модного одягу, щосили намагається злитися з полицею електронного фітнес-обладнання або, можливо, сподівається, що полиця перекинеться і він зустріне швидку смерть.

Вона на повні груди підспівує в мікрофон, супроводжуючи це чимось схожим на відрепетируваний танцювальний номер. Її супутник почервонів, але також ледве стримує усмішку.

— Брат і сестра? — питає Гас, знову починаючи нашу гру.

Коли білявка наближається до чоловіка, його усмішка розширюється, але він також буквально закриває обличчя руками, наче опинився у сексуальнішій версії фільму Альфреда Гічкока «Птахи» і не знає, що з цим робити.

— Ну добре, *не* брат і сестра, — виправляє себе Гас, коли жінка обвиває рукою шию чоловіка — *Алекса*, як вона його назвала. — Може, колеги? Застрягли разом у хуртовину. Або смертельні вороги.

Я лиш пирхаю у відповідь.

Гас дивиться на мене, один кутик його губ підскакує — якщо й існує сексі-зла посмішка, то це точно вона.

— Що?

— Ці люди, — кажу я, — абсолютно закохані.

Його губи розтуляються, а брови супляться. Він озирається на пару. Вона щойно обхопила його руками за шию. Він досі червоний як рак, але також не може відвести від неї очей. Коли пісня закінчується, вона відсторонюється. Потім показує на нього, немов стоїть перед аудиторією.

— Пані, панове та всі інші, найгарячіший чоловік у світі й кохання мого життя: Алекс Нільсен!

Гас аплодує. Я приєднуюся до них і улюлюкаю, наче на бейсбольному матчі. Вони презираються. Алекс Нільсен дивом знаходить спосіб спаленіти ще більше і морщиться.

— Хтось хоче на біс? — запитує жінка й здивовано зойкає, коли Алекс підхоплює її за талію й буквально несе геть від караоке-системи. — Спасибі, друзі, з вами було дуже приємно! Я буду тут увесь тиждень або поки мій літак не розмерзнеться, залежно від того, що станеться раніше...

Гас знову зустрічається зі мною поглядом через стіл, у куточку його рота ховається ледь помітна посмішка.

— Ого, — каже він, — не можу повірити, що ми побачили «Найгарячішого чоловіка у світі» в «Чилі Теж» в аеропорту О'Гари.

Я сміюся, зронивши голову на руки, якими вперлася у стіл. Мене просто трясє від сміху. Його долоня прослизає під липкий пластиковий столик і торкається мого коліна, залишаючи по собі слід мурашок. Я накриваю його долоню своєю та піднімаю очі на нього. Якусь мить ми дивимось одне на одного, так що аж повітря між нами нагрівається.

Але раптом на його обличчі щось змінюється, зморшки між бровами поглиблюються, а очі опускаються.

— З випивкою щось не так?

Він щойно помітив, що я не торкнулася свого келиха.

Я намагаюся не усміхатися надто широко, щоб нічого не видати, і хитаю головою.

Наші погляди знову зустрічаються, і я бачу, як у нього в очах зароджується усвідомлення. Я сама знаю лише відчуження.

Він підводиться з-за столу так несподівано, що його стілець відкидається назад, і всі присутні дивляться в наш бік.

— Бляха-муха, — каже він, і йому перехоплює подих.

Я знову заходжуся сміхом. Трохи від нервів, трохи від невіри.

Він куйовдить волосся.

— Боже мій, — хрипко каже він. — Правда?

Я киваю.

Гас обходить стіл. Міцно обіймає мене, притискає до себе. Він дрижить, тремтить усім тілом проти мого.

— Правда? — перепитує він.

— Правда, — кажу я.

Він відступає на крок, дивиться мені в очі, голос непевний, по щоках течуть сльози. Настільки людне місце — швидше, останнє, яке я б вибрала, щоби про таке повідомити.

— Ти будеш мамою? — питає він.

— Гасе, — кажу я, і мене вкотре розбирає нервовий сміх. — Ти ж розумієш, що дитина *твоя*, так?

— Ну, я припускав.

— Ти станеш *батьком*, — кажу я.

Він знову притягує мене до себе, його руки міцно переплетені в мене за спиною, губи торкаються моєї скроні, чола, губ, губ, губ і ще раз губ.

— Ти в порядку? — запитую я, коли він відступає, усе ще тремтячи кожним сантиметром тіла. — Я розумію, ми цього поки не планували. Я тільки вчора дізналася.

Ґас виступав на конференції разом з іншими письменниками, коли мій телефон тельнєкнув, нагадуючи мені, що в якийсь момент протягом дня в мене мають початися місячні. Зазвичай я б не переймалася тестом так рано.

Але цього разу я просто знала. Або принаймні здогадувалася. Ми не старалися спеціально, але останнім часом і не старалися не старатися. Я купила тести чотирьох різних брендів, просто на випадок, якщо якісь дадуть хибно негативний результат, або хибно позитивний, або будуть несправні. Потім я зробила всі чотири тести один за одним у туалеті «Старбаксу».

Поспіль: позитивний, позитивний, позитивний, позитивний.

— Я в порядку, — запевняє Ґас. Його руки зчіпляються у моєму волоссі, наче він намагається втримати мене — або себе — від того, щоб не відлетіти. — Ну, тобто не геть у порядку — таке відчуття, наче серце зараз ребра розламає, але я щасливий. Дженьюері, я такий, бляха, щасливий.

Зрештою і мене пробиває на сльозу, коли він не стримує смішок і витирає очі.

— Боже, зараз найбільше хочеться додому.

— Я знаю, — погоджуюся. — Мені теж.

— Я хочу змайструвати ліжечко, — каже Ґас. — І пофарбувати дитячу.

— Те саме! — кажу я зі сльозами на очах. — Не можу перестати про це думати. Ми будемо *такими* надокучливими батьками, Ґасе.

Наші погляди зустрічаються. Його очі стріляють до вікна, оцінюючи повільну цівку сніжинок, що пролітають повз. Потім його погляд зустрічається з моїм, і запитання на секунду зависає в повітрі, перш ніж він каже:

— Орендуємо авто? — тієї ж миті, коли я кажу:

— Я поведу.

— Поїхали додому, — каже він і тягне мене за руку з місця.

«У мові нема красивіших слів за ці», — думаю я про себе.

— Поїхали.